

16. aastakäik.

Uksti nummer 30 kop.

Meie Mats

Nr. 167.

Laupäeval 28. (10. novembril) oktoobil 1917.

Nr. 167.

Efimesjed sammud waluteel. Sõjapõgenejate lahumine kodukülalt.

Teadaanne.

„Meie Mats“ annab kindral Frolowi näpunäite järele teada, et iga eestlane, kes Eestimaal elab, mitte üle selle aasta lõpu enam ei elaks, vaid, kõige hiljem, wanaasta jõul ära teise ilma koliks.

Et seda täide saata, wõtab walitsus kõik leiwa ja wilja rahwa käest ära.

Pärast, kui rahwas nälga surub, antakse terwe Baltimaa Sakslase kätte, sest egas Wenemaale Baltimaad waja pole, waid Baltimaale Wenemaad!

Elagu rewolutsion!
Elagu wiimane päew.

Dr. Mina.

Igawene rahu.

A.: Baltimaale tuleb rahu.

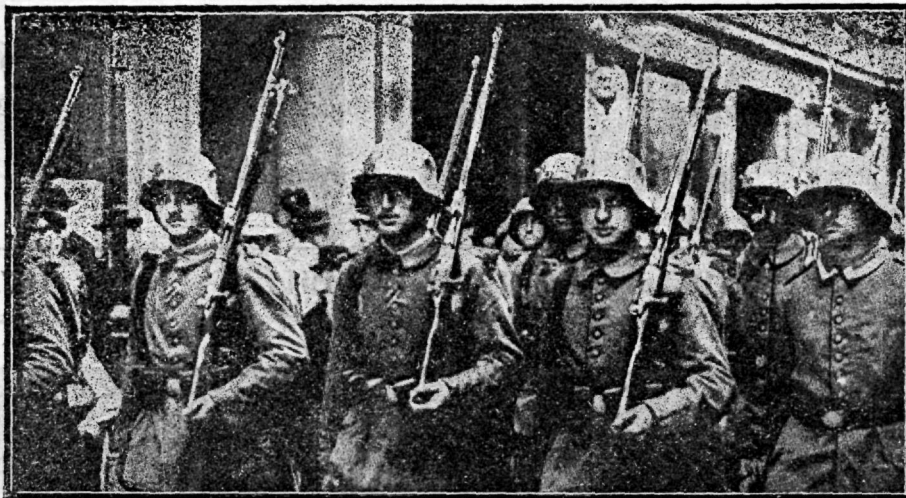
B.: No? Warsti?

A.: Rahe kuu pärast. Efimesest jaanuarist algab.

B.: Aga Wenemaale?

A.: Wenemaa sõdib lõpuni!

Dr. Mina.

Kanada väed Prantsusmaal.

Uus paradis.

Ewald Gerhard Seeligeri roman. (13. järg.)

Mõned olid ka oma kallikeste nimed ja adresid üles tähendanud. Paljud lubasid rahul olla, kui aga naine sihvatas oleks. Mõned soovisid mitu naist. Ja üks nõudis terve haaremikäie.

"Koh, nüüd oleme sees," hüüdis lord Russel. "Aga ei aita, tarwis pähtel tatti hammustada. Küüda on ainult: ludas."

"Meie väeroode abil!" vastas Gontarp rahulikult. "Meie teatame jeda neile telegrafiteel ja nad hakkavad kohe tööle." "Kahlemata!" ütles Tubli-Benjamin. "Ka naiste hulgas leidub waewatuid ja koormatuid, kellele Meirik Labdoni testament ewangeliumiks on."

"Koores ja sihvatad!" hüüdis lord Russel. "Mitte waewatud ja koormatud. Wanu naist nad ei taha."

"Siinast saab tüdrukuid osta!" tähendas Hang-si-Kwang. "Kuid see näib minu meelest väga julge eksperiment olewat, kui meie siin kohe tüdugude ristluse ette võtame."

"Oh!" hüüdis lord Russel ja koputas enesele otja ette.

"Ka walgeid neiusi saab osta. Mis tarwis löötab meil siis rahwastewaheline tüdrukute kaupulus. Need kaupmehed on paremine organiseritud kui meie. Nende abi juures võime julged olla, et meil tahetja wõi kümne nädala pärast wiisfada tüdrukut siin on."

"See on õige!" ütles Mihail Sollowoi waimustatult. "Wäga tarwilik on ka sel kombel tüugu parandada."

Gontarp waltis. Mis otjustamise rasteks tegi, selle ütles Tubli-Benjamin awalikult wälja.

"Jal ei oleks Meirik Labdon niisuguseid abinõusid walinud!" hüüdis ta pahajelt. "See tähendaks ju, et meie jeda häbemata-nurjatud kaubitsemist tahaksime toetada."

"Meie ei mõtleki maksmise peale!" naeris lord Russel. "Wastuotsa, meie leebitame need nurjatud tubliste sisse, nii et nad enam kaua aastaid ei julge äri ajada. Meie nõdime neid, nii et neil kõik lust kaob. Ja see mees seal on selleks paras poisj."

Sellejuures tähendas ta Fritz Blashte peale, kes nende arutust huwiga oli kuulanud.

Wasturääkimist polnud.

"See sünnib nii!" hüüdis Fritz lõbuga. "Ma ajan kõik wana kui ka uue ilma tüdrukutüüdit jalule. Ja tont wõtku, kui ma neid ei tiisja."

Selle tõenduse põhjal otjustati Fritzju selle ülesandega Riosje saata.

"Mis ütleb Droll Berlinis selle kohta!" mõtles Gontarp ja hakkas teisi soovisid läbi waatama.

Ohulaew, Klawer, tosin õngefi, fuurtükk, pikfilm — nii läks see pikas reas edasi. Suurtükk kusutatti tubli Benjamin ettepanekul lihtsalt maha. Kuni ohulaewani oli kõik lätefaadaw.

"See mees on ka aeroplaniga rahul!" ütles lord Russel ja muutis sebeli ära. "Selle wõib ta endale ise teha. Meie anname talle toore materjali ja tööriistad!"

Ka mõne teise asja juures wõidi jeda teed tarwitada. Minult üks mees soovis atra.

"Sellele mehele wõib kohe abi saata!" hüüdis Fritz ja lippas aida juurde, kus ühes lastis koost ärawõetud põllutööriistad seifid.

Mäelaewandus ei huwitanud kedagi, ehk küll just Meirik Labdoni testament selle tarwiduse peale tähendas. Selleks oli kogunud ja wilmunud mehi tarwis. Lord Russel lubas Peruast ühes põlluharijatega ka mäelaewanduse tööliki kaasa tuua.

"Ladina tüu mäetööstus on wananenud!" otjustas Hang-si-Kwang.

"Minul on parem ettepanek!" hüüdis Mihail Sollowoi.

"Kamihattka poolsaarel seisab mäelaewandus. Mina olen seal töötanud ja luban sealt kõik tööliised siia tuua, kui käsite. Selleks on ainult kiiret laewa ja paar kotti kulda waja. Need on kõik poliitilised kurjategijad. Ma wabastan oma wennad, kes oma meelsuse pärast kannatanud, orjusest."

Kõik waatasid talle põnewalt näkku.

"Werd ei woola!" rahustas Sollowoi. "Tarwis on ainult selle laewanduse direktorile raha anda. See on üks sõjames. Tunnen teda hästi. Teeb raha eest kõik."

"Kui palju mehi seal on?" küsis Gontarp.

"Kõlmjada ja enam!" vastas Mihail Sollowoi.

"Kui neid wägiwallata tuua saab, siis pole mul selle wastu midagi!" ütles Tubli-Benjamin ja kobas oma waluwat õlga.

Nii siis otjustati, et Mihail Sollowoi "Trapajozi" peal Kamihattkasse pidi minema oma orjastatud wendast wabastama. "Zingu" saadeti Euroopasse soowitud kaupla osuma. "Elewant" määrati lord Russelile jaoks Peruasse sõita, kuna kolm teist lastpaati wahel ajal ühendust Santaremiga pidid alles hoidma.

Need otjustes anti kohe teada. Rahwas, kes lõbusaste waatide ümber istus, ei waielnud wastu. Minult Mihail Sollowoi neli sõpra soovisid seltsimehega Kamihattkasse kaasa sõita. Aga Mihail ei wõtnud pattumist wastu, sest ta ei tahtnud selle juures teenitawat raha nendega jagada.

Wabastuse teoga oli tal tösi taga. Aga ta oli wahelpeal midagi juurde õppinud. Põetud peitja saatust, mis lord Russel rahwastewahelisele tüdrukutekaubitsemisele osaks määranud, tahtis Mihail Sollowoi Kamihattka mäelaewanduse direktorile osaks saada lasta. Ja sellelabi wõidetud rahaga tahtis ta ise siis Pariisis Wene kapitalisti oja etendada. Sest põllesse metja tagastuleku peale ei mõelnud ta enam uneski.

Seni wõõlas õli wahetpidamata Tapiri petroleumihoiu kohta. Enne kestkõõd, kui laagris kõik juba uinufid, olid paadid ärasõiduks walmis. Lord Russel ja Fritz läksid Elewandi laele, kus madrused walmis raha olid kottidesse täitnud. Mihail Sollowoi pugest kõigi oma rõõmsate lootustega Tapiri peale.

Natuke aega enne koitu läksid paadid teele. Elewant, mille peal weel Gontarp ja Tubli-Benjamin wiibisid, jäi pisut taha, kuni kolm teist paati kadunud olid. Nüüd lasti kullawarandus seitsmes osas üle parda wette, nimelt 35

Sõbrale.

Sõber, kes sa waenuväljal
 Wiibid kaugel kodumaast;
 Kaugel ära isamaast,
 Kaugel oma kallimast.

Suletad sa seal ka meelde
 Endseid aegu, sõprust weel?
 Kas on meeles armutene?
 Kas on walu südamel.

Wõi ehl unustad sa ära
 Sõjamõllus sõprast?
 Ainult lahing surmatära,
 See sul täidab meelesi.

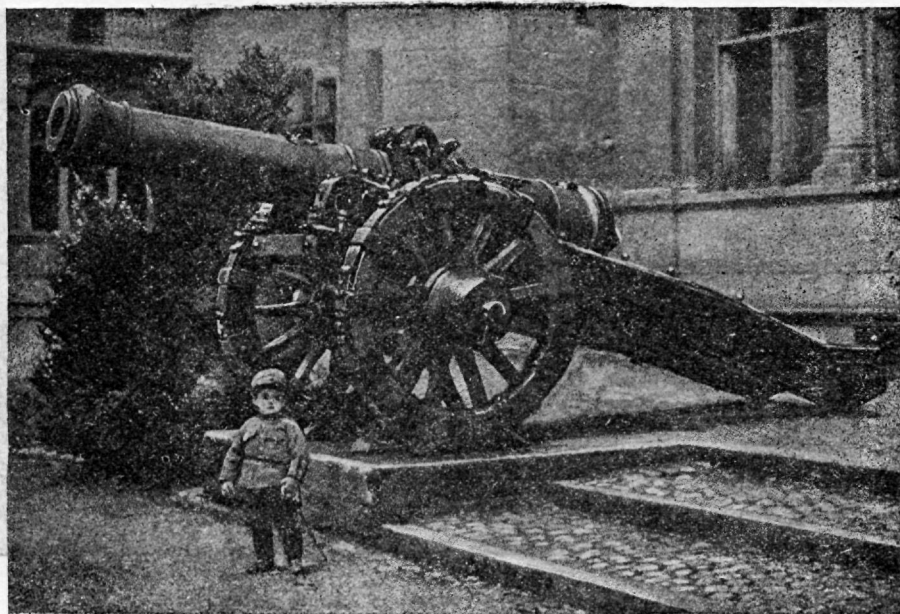
Uljastil, 21. sept. S. Karus.

Soow.

Kui kallimat ja leidnud,
 Siis ära uhlusta.
 Kui teda kaotanud,
 Siis ära kurwasta!

21. sept. 1917. S. Karus.

Raats sõjakangelast. Üks wanusest wäetike, teine noorusest uõrgate.

meetri sügawusesse. Weepinuale jäi kõie otja ainult pisike boje. Kohi märgiti mäetippude järele ära.

Moritz Krause, kes Elewandi lõhus kullakottide juures istus, oli kottide põhjalaskesti hoolega silmitsenud. Mida ta ei näinud, seda täiendas ta kuulbustega. Enne kui luul jälle kinni läks, kuulis ta, kudas Gontarp ja Tubli-Benjamin lord Russelst ja Fritzuft lahkusid. Nad jõudsid puukoorest paadis kaldale tagasi.

"Ära sa liiga palju raha wälja anna, wõrukael!" hüüdis Fritz alla.

Siis läks luul paukudes kinni.

Elewant katsus kiirendatud sõiduga teistele järele jõuda. Paatide äkiline jäljetu kadumine äratas hommikul laagris äratajate südames mitmeleleisid tundeid. Mõned, iseäranis lahklejad, uskusid, et walitsus kullaga lihtsalt oli ära pägenenud. Aga kui Gontarpi mõeldukettidega mäel märgati, kaheanes meelepaha. Gontarp mõetis seal Sede Bahsseni ja insjeneride seltsis maapinda uue ehitatama tee tarwis.

Kõik jõulid nende juurde abi andma.

Mõni päew hiljem istus Antonio Machado lubjakivil, mida ta täblasega katsus katki teha. Aga tema jõud oli selleks liig laskin.

"Mis sa seal teed?" küsis pikk Gordon, kes paari teise laisa seltsis sealt pikkamisi mööda jalutas ja uudishimulikult feisma jäi.

"See on lubjakivi!" seletas wäike portugallane tähtsali. "Mina raiun ta katki ja tahan sellest lujpa põletada. Lubjakist saab tuttawaste head ehitusmaterjali. Ma ehitan enesele suure kiwimaja. Seft ma tellisin enesele noore, ilusa naise!"

"Meie ta!" oli teiste lihehääleline wastus.

"Kas tahate siis oma naise laagris magada lasta?" küsis Antonio Machado. "Mina küll mitte. Sa kui lapsed tulewad? Kas peawad nad waeft ussid wihma käes liigunema? Sa päitse läes kõrbema?"

"Anna siia!" hüüdis pikk Gordon, wõttis tema käest täblase ja hakkas kiwile pihta andma, nii et tuli wälja kargas. Seifid kandfid kiwikilud hunikusse kottu.

"Kudas põletatakse lujpa?" küsis nad. "Kudas ehitatakse maja?"

"Minge Hang-sü-Kwangi juurde, küll see teid juhatab!"

tähenbas Antonio Machado ja näitas aida peale, kus mandarin oma raamatukasti tuhnis.

Ja juba ruttasidki paar uudishimulist tema juurde.

Kolme päewa pärast ei leidunud enam ainustki, kes enesele kiwimaja ei oleks soowinud. Gontarpil oli platside kätetehatamifega palju tööd, et uus linn plaanita ei saaks.

Keegi ei laiselnud. Igauks pani kiwa kottu, nii kudas mõstis. Ehitusmaterjali oli. Ainult tööriistu oli wähe. Ja nii tuli siis, et üks teist aitas.

Hang-sü-Kwang silmitses seda pead raputades.

"Kas usute nüüd Meirik Labdoni ewangellumi siise?" küsis Tubli-Benjamin temalt särawafilmiil.

"Nad teewad ainult kasulikku, mitte aga head!" põikles Hang-sü-Kwang.

"Kas siis kasulik hea ei olegi?" küsis Tubli-Benjamin imestades.

Ja jälle pidi hiinlane wastuse wõlgu jääma.

Gontarp aga mõetis illewal mäe peal igamehele tüki maad kätte, nii laia ja pika, kui keegi enesele soowis. Wana linna waremetest hoidis ta meelega eemale.

XVI.

Täbrutute jahil.

Kui neli lastpaati Tres Ihla koseft äparduseta olid üle saanud, istus Moritz Krause ikka weel Elewandi lõhus kullakottide peal. Loitmise üle ei wõinud ta nuriseda, ainult aeg oli tal hirmus igaw. Sellepärast hakkas ta ajawittels tastuid kullaga täitma ja jälle tühendama, siis kulda lugema. Kui sadatuhat loetud, oli waewalt kümnes osa loetud. Näid luges ta hiiglawarandust peotäetakaupa edasi ja jõudis wiimaks otsefule, et Elewandi lõhus wähemalt 25 miljoni oli, mida ta siin läbi põlise metsa edasi tassis.

Näid istus Moritz Krause lestele oma muinasjutulise rikkuse sülle ja otis nõu, kudas seda kõige kergemine omale jaada. Seft lihe otaga ei oleks ta kudagimoodi leppinud.

Keegi ei effitanud teda selle juures, seft orusse sõitmine, mis mäele sõitmifest neli korda kiirem oli, nõudis kõige terawamat tählpänemist kõikide poolt. Iseäranis Elewant tegi oma sügawama käigu tagajärjel kõiksugu raskusi. Kuid kõil need wõideti wastupidawusega ära.

Onnelikult jäeti Aputy kost selja taha ja heideti aida juures ankrud wälja.

Toidumoona loormaga laagri poole.

Rõik laob.

Motto: „Rõik laob, midaagi ei jää igaweste!“
ühtes postisep, kui walmis saanud abi tohtu langes.

Klaas, kui maha kukub,
kildudeks ta lä'eb.
Tahme, kes hulguub,
näruksesse jääb.

Ditwad roofid rööwib
algaw hallaöö.

Sobune, kui lõpeb,
kaotab wäärtuse.

Inimene sureb,
õlgu wana, noor.
Küünal ära põleb,
katleb munafoor.

Maad ja rahwad waowad
weraentesse.

Digus, seadus kuowad —
laewad meresse.

Igawest jääb aga
kurjus elama,
kuusab kõiki taga,
kõiki tunneb ta.

10. okt. 1917. S. Wats.

Sefekiel seisis oma luue wahiga kalbal.

„Qua-hawo!“ kirjendas ta, kui Fritzju nägi, ja keerutas püski pea kohal.

Nad olid oma aja seitsemest jahti pidades ja talu plüüdes mööda saanud ning oma naabritega, heasüdamliste mundrukudega, sõbraks saanud. Silmapilt alustati nüüd pealelaadimist. Minult Elewanti seisis suurtugufena eemal.

Uriribast jõudsid mõned indianlased nende juure, järele kuulama, kuhu Parabi ja Kaiwa jäänud, sest need ei olnud kaasa tulnud.

Fritz rahustas neid ja andis neile kingitusi.

Kolm päewa hiljem olid Jõehobu, Kinasarwit ja Tapir reisuwalmis. Nende toltid täideti aida ladust. Ka Elewanti andis oma petroloumi tagawara ära.

Sefekiel pidi oma kohale jääma. Tema kuus meest wahetati teiste wastu.

Siis hakkasid kolm paati jälle mäele sõitma.

Mihail Sollowoi asus lord Russeli ja Fritzju juure Elewanti peale, kes esitaja aida juure weel paigale jäi, et „Trapajoz“ ja „Kingu“ tulekut ära oodata.

Kaks päewa hiljem jõudsid need kohale. Mit täideti jälle täis, niisama Elewanti petroleumi toll.

Nüüd alles wabastati Morits Krause tema kuldwangi-tornist.

„Rasi minema, sina tastuwaras!“ kirjendas Fritz. „Neme sind juba küllalt kaua toinud.“

Morits Krause pani käed püskitasku, mis tal enne ette-waatlitult olid äratõhendatud, ja ei mõtelnudki laewalt ära minna.

„Mina tahan Riosse saada!“ ütles ta trotslikult.

Fritz tahtis teda wägise maale saata, aga Mihail Sollowoi oli selle wastu. Tema oli juba ammugi tawatšenuid Fritzuga jõudu katkuda.

Mit sattusid nad wastamisi. Mihail Sollowoi nõudis sõnakulmiski, sest et ta walitsuse liige oli.

„Lori!“ hüüdis Fritz, kes wenelast ei usaldanud. „Siin olen ainult mina käsuaandja.“

Rõik mehed, eesotsa Bogelsang ja Grotian, asusid Fritzju kõrwale.

Õnneks tuli lord Russel nende juure, kes Fritzju palus Morits Krauset Riosse kaasa wõtta ja alles seal maale saata.

Elewanti laele jäid mõned kullakotid, mis lord Russeli tarwis Peruas määratud. Rõik muu kulla wõttis „Trapajoz“ oma peale.

Rõigepealt läks „Kingu“ teele, niipea kui Fritz Hans

Grotianile soowisedelik oli kätte annud. Raha kassaestu tarwis lubati talle Berliini büroo kaudu saata. Tal oli Drolli jaoks kiri kaajas, milles Gontarp talle asunduse konstitutsiooni teada andis ja teda palus noort naist ja neiu siin saata; saadetawate arwu pidi Fritz temale teatama.

Elewanti jäi kuni Sentoreminti „Trapajoz“ juure. Tema kuus lastu olid ju ammu kisse tõmmatud ja purjeriidega finni kaetud. Selle tagajärjel ei paissnud tema isearaline ehituswiis kellelegi silma. Ta laduruum oli moona täis. Nõnda juhtis Paul Müggelicy ta Trapajozit juurest jõesuu paremale poole ja sõitis Amozoni jõge mööda üles.

Fritz aga peatas Sentadanis natuke ja oatis lehma, hobuseid, sigu, lanu, parte, anessi ja koeri üles. Aratoomise tähtjaks määras ta kuus nädalat. Mis lohe saada oli, pidi kolme nädala pärast Apuly lose juures olema, kust kolm paati ta üles pidid wedama.

Siis sõitis ta „Trapajoziga“ edasi. Kui nad Parast mööda meresse olid jõudnud ja juba lõuna poole sõitsid, andis ta Bogelsangile Mihail Sollowoi plaani teada.

Johem Bogelsang tegi pika nõu.

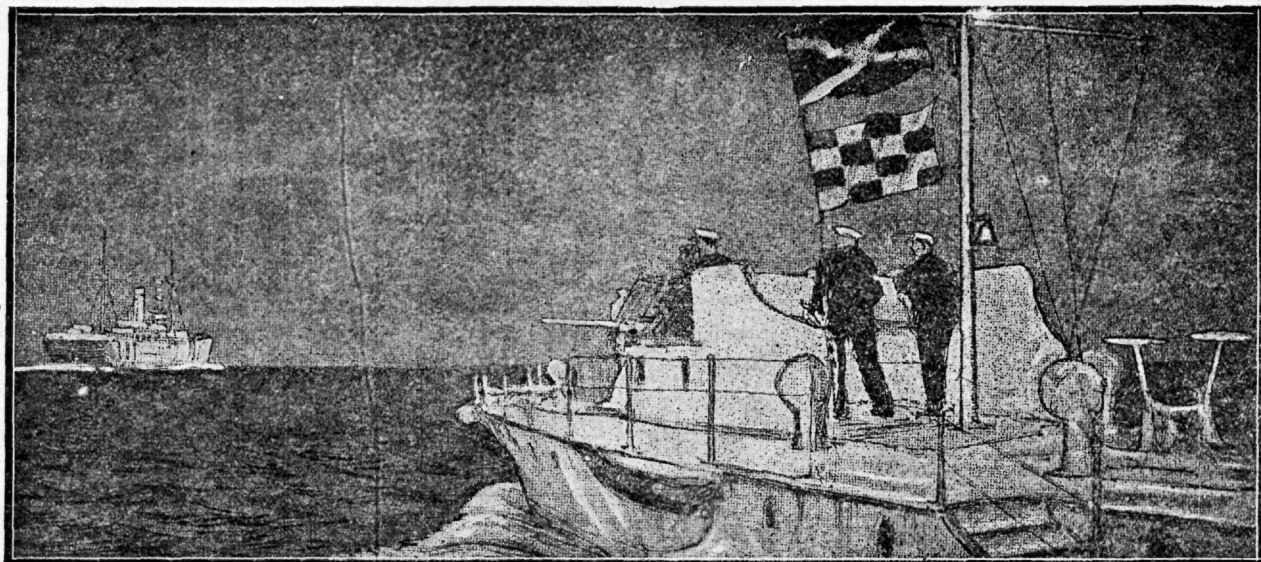
„Sul on digus, mu pois!“ kinnitas Fritz. „Kui see minu asi oleks, ei teeks ma seda mitte. Aga et see nii on otustatud, siis õlgu peale. Sinu asi on hoolet kanda, et asi wiltu ei lähe. Ei lähe asi korda, siis sõida täiel aurul tagasi. Laew on peasti.“

Bogelsang nitutas pead.

„Sina oled kapten!“ tõnes Fritz edasi. „Wenelasel pole sulle midagi kasku anda; sina teed ainult seda, mis leiad tarwilise olewat. Läheb kõik rahulikult ja wägiwallata korda, mingi. Siis on kõik hea. Aga hoia silmad lahti, Bogelsang! Sina wastutad. Sollowoi ei tea midagi. Sine määrad, kuhu sadamasse ja sõidad, mitte tema. Tema mingi kas wõi kaduma. Temal on salattige pill ja tige nägu.“

„Minule ei meeldi ta ka mitte!“ kinnitas Bogelsang.

„Siis ma teie pärast ei murese!“ naeris Fritz lõbusaste ja patjutas Bogelsangile õla peale, mis naljatas wälja nägi, sest et Bogelsang temast peajao pikem oli. „Teie kahel keerutate juba hea lõnga. Raha ei anna ja enne, kui mehed juba laewal on. Ja siis ka mitte wenelasele. Kõige parem on, kui sa ta jälle tagasi tood. Rohustunustajat ametnikku ära osta — see pole kellegi kunst, aga petist petta — see teeb lõbu. Rudas ta ütleidse selle asja peale waatab, et sa kuule seda ise. Ülesõidul on ju küllalt aega mõtteid wahetada.“

Wahilaew peatab kaubalaewa. Väbirääkimine lippude abil.

„Kas pean läbi Magelbacusi väina või ümber Hea Lootuse maanina sõitma?“ küsis Vogelsang. „See on üks laugus!“

„Ümber Hea Lootuse maanina!“ andis Fritz nõu. „Teist teed mõnda võid ju tagasi tulla. See on üffildajem. Ja see on parem, kui sul venelased laewas on.“

Vogelsang teadis nüüd küllalt ja hoibus ennast Mihail Sollowoi eest.

Riiose jõudes saadeti Morits Krause lohe maale. Fritz andis talle salmi kaasa, mis mitte õnnistuseõnu ei khaldunud. Morits Krause tõmbas kae tühjas taskus ruskaske ja kadus suurlinna tihvasse elusse.

Fritz läks kõigepealt Wilhelm Nägli juurde Libertade-hotelli. Uusi inimesi ei olnud enam teatatud ega tulnud.

„Nüüd walmistage endid neiude vastu!“ ütles Fritz. „Jusjad neid, mõistagi: wiisakad neid, kelle peale võib uhle olla. Mina walin nende hulgast endale ka ühe, kes mulle meeldib. Kuid teie jääte ilma.“

„Tänan!“ naeratas Nägli, kes juba katkorda wanaisa oli. „Minul juba on, aga majad seisawad teie käsu all. Rei kaart on —“

„Seekord mitte!“ seletas Fritz. „Seekord kaarti ei ole. Seft mina jään siia ja wõtan daamid vastu. Rokku ei hoita, seft neid peawad siin elama kui wüskinnad.“

„Mina owalt poolt ei jäta midagi tegemata!“ seletas Nägli, ja ta näost paistis, et ta sõna pidas.

Sellejärele muutis Fritz enda mitme moemagasi abiga peeneks herraks ja käis mitmes Rio pangas. Iga pangas liiris ta teraskambri, kuhu laewal olewa kulla mahutas. Kullafotitde wedu sõi lähemad päewad ära. Wõimalikult ettewaantikult, kuue sõjariistus madrupe walwel, toodi lotid paadiga maale ja wiidi autos panta, ilma mingisuguse mahajuhumifeta. Julgeste matks Fritz uute kuldrahadega, ilma et see ta südant oleks waewanud. See oli ju hea, puhas kult! Ja et nad Englise rahapajast ei tulnud, waid kufagilt mujalt, sellest ei olnud ju sellegil aimu.

Lähem külastäit oli Fritzul proua Bahlseni juurde. Tema juurde saamine polnud sugugi nii lihtne, seft proua Bahlsen oli wderal maal kartlik ja awas ufse alles siis, kui tüdruk-neeger tagasi tuli. Tüdruku nimi oli Susanna ja ta oli oma perenaisele ülitruu. Küll oli ta inetu, rüugearmiline, suurefondiline ja suurekäeline, aga mis oli sellel kõigel ta hea südamega tegemist. Ja jõudu oli tal kolme jaoks, nii et proua Bahlsen tema juuresolekul midagi ei tarwitfenud karti.

Rui Fritz talle ta mehe poolt terwifed ära andis ja teatas, et ta warsti tema juurde saab, tulid proua Bahlseniile pifarad filma.

Fritz paluti lohwise ja seal teatas ta oma plaanist et tahab neuft kaasa wiia.

„Mu Jumal!“ hüüdis proua Bahlsen ällatatumt. „Kohhe wiisjaba? Ruff tahate neid lohe saada?“

„Küll juba leidub!“ naeris Fritz. „Raha eest saab koo-tifi osta.“

„Aga mitte neuft!“ waidles proua Bahlsen peaaegu pahafelt. „Wististe peate mõne kosjalontori poole pöörama.“

„Wõib olla!“ naeratas Fritz. „Kuid saama peab neid. Igal juhtumisel! Seft kui ma nendeta tagasi lähen, kifuwad poisid mu lõhki. Wuidugi ei tule nad korruga. Meie mahutame nad Libertade-hotelli. Ja sellejuures peate teie mind aitama, proua Bahlsen. Mina olen mees, teie naine. Teie saate aru, teie olge neile emaks, nii et nad usaldama hakkawad, mitte ainult hotellis, waid ka reisul. Üks wäike tüdruk teil ju on, ja nüüd saate paarjada suurt juurde.“

„Kas Susanna tohib ka tulla?“ küsis proua Bahlsen, kui Fritz juba ufse juures oli.

„Jus ta just ei ole!“ naeris Fritz ja filmitfes neegri-neiut, kes läwel seisis, õige pdhjalkult. „Aga tal näib hea sõida olewat. On tal lusti, minul pole midagi selle vastu. Weil on seal ka üks neeger — Hefekiel on ta nimi — tore pois!“

„Räete!“ hüüdis proua Bahlsen õnnelikult. „Siis võib ta temale mehele minna. Ruff passib mustaga lottu.“

Nii sobitati esimene abielu.

Rui Fritz „Erapajoz!“ peale tagasi jõudis, ootas Mihail Sollowoi teda wildatal näol.

„Mis täi on siis teil üle mola jooksnud!“ küsis ta wenelofelt.

„Kus on raha?“ wihastas see.

„Kindlas tohos!“ wastas Fritz. „Paar lotti on aga teie ekspeditšioni jaoks weel laewal.“

„Kus nad on?“ uuris Mihail Sollowoi himukalt.

„Kas tahate seda juba siin wälja anda?“ küsis Fritz pilgates ja jättis mehe seisma.

Etis astus ta laewamaterjali mülljatega ühendusse. Mõni päew hiljem lahkus ta Vogelsangist kōwa käepigistufega ja soowis õnnelikku reisu.

Mihail Sollowoi seisis seal juures ja ta nägu näitas

Kinopilti ülesvõtma!

selgeste, kui suurt meelega ta tundis, et lord Fritz Blash-
leht lahti sai.

„Jällenagemisent, herra nihilisti!“ hüüdis
Fritz weel redelilt.

Uga Mihail Sollowoi pööras talle külmalt selja.

Warsti sellejärele lahkus „Trapajoz“ Rio sadamast ja
õitis Kaplinna sõis teele.

Fritz läks Libertade-hotelli tagasi ja katsus Wilhelm
Nägli abil rahuswahelise tüdrukute-sahkerdajatega ühen-
dusesse astuda.

See oli küllalt raste.

Detektiwbürood, kelle käest nõu küsiti, ei teadnud mi-
dagi. Seated, mis politsei laudu saadi, leiti waled olewat.

Viimaks andis Nägeli nõu, Rio kõige suurhugufemas
mänguklubis õnne katsuda, kus kõige kõrgema ringkonna elu-
mehed käisid. Niisuguste klubide adresid olid awalik saladus.

Fritz toppis kirjastatu rahapaberid ja tasku kulda täis
ning õitis autos maja ette. Kassa juures maksis ta kaunis
juure sisseminekumatu ära ja läks mängusaali. Rohelise
laua peal weeresid warandused. Mängiti ruletti ja Frente-
et-quarante.

Fritz jäi viimaks ühe wiimase laua ette seisma, kus
iseäranis suurte summade peale mängiti ja tungis piltamisi
esimesesse ritta.

Kui ta filmid üles tõstis, nägi ta oma ees wana tui-
tawat. See oli Moritz Krause, kes oma saabastele, sukka-
desse ja alusriietesse arapeidetud kulda katsus mehele panna.
Ta ei pannud Fritzju tähele, waid mängis punetawal
näol ja wärsiwail sõrmil. Nähtawaste oli ta wõidumees.

Uga kui Fritz esimese warju roheline kaleroi peale heit-
tis, oli Moritz Krause õnn otfas. Kullahunik, mis tema ees
seisis, lahanes filmanähes.

„Kas näed nüüd wana, kelm!“ mõttes Fritz ja pistis
wõidud taskusse.

Ta mängis üsna korralikult ja jäi rahulikult ka siis, kui
wahel kaotas. Temale oli see ju ülestõik. Ta tahtis ainult
näidata, et ta ka üks neist suurhugustest on.

Ningisistujad said närwilisiks, kui ta ikka enam ja
enam wõitis. Tool tema ees sai wabaks — ta istus sinna
maha. Teiste kadwad pilgud tegid talle nalja. Nad ei
teadnud ju, et ta enefe eest ei mänginud, waid Meirik Lab-
boni testamendi eest.

Ja kaardid langesid ja langesid temale peaaegu alati
õnnelikult. Ainult wahetewahel kaotas ta.

Moritz Krause kaotas wiimase kullatükki ja lahkus wi-
hahelt. Ta süda karjus kättemakju järele ja tal oli ka ju
teada, kudas ta kätte maksta wõis.

(Järgneb).

Wattfel ööl.

Wattfel ööl, kui ehapuna
taewaserwal märgata,
unistades istun mina
lõrge Toome tipula...

Mõiten: oh, kui hea ja ilus
unistada — istuda,
Toome tipul, wõisa wilus,
tulnud priiust teemita!

Priiust... igatsedes juba
Ammu ootastime sind!
Nüüd ja tulid — oh, siis luba,
et sul wastu hõiskaks rind!

Wababus, ja waiue õhtu,
kiites lahti lähed suu,
nii et naerdes tühja tõi õhtu
wabalt waadata wõib luu...

R. Raasil.

Läänerranna salakuulaja.

S o h. Ü t si päewasündmustit uudisjutt.

Sariliktu elurdemsa naeru ja kõnelemisekäraga tõttasid
näitlejad ja näitlejannad hommitu proowi wahel ajal oma
tubadesse, et pruutoosti wõtta. Teise torra peal, näitle-
jannade ühistoos, auras suur teemasin, millest igakõs
oma osa sai. Elaw kõnelemine: arutati läbisegi peretond-
listest asjust, ühe eht teise juhtumistest, sõjasündmustest ja
muudest päewasündmustest. Kõrwalolewast näitlejate ühis-
toost pajatas opereti tenori wärkle hääl uuemat anekdooti,
mille pilantne „sool“, wärwitast etteandest illustreeritult
taltjutamata naerumaru sünnitas. Selles kunstijingrite
sümpatlikus pesatases walitsetid hoolimata raskest
ja põnewast üleüldisest seisukorrast ja ahwardawaks arene-
wast sõjahädaohust wääramata elurdemsus, muutmata
muretus — nagu ta ka teisiti olla ei wõdigi.

„Woiwad, andle suitu.“ ütles sisseastuw heatujuline
näitejuht, ja palutud portfigaride hulgast kõige lähemast
paberossi wõttes, liskas, tooniga, mis ümberseisjaid kuula-
tama sundis:

„Naitte uudist...“

„Wailus, põnewus; kõil, ka näitlejannade toas olejad
grupeerisid end näitejuhi ümber. Kõlas kannatamata
„noh — noh?“

„Andle tuld!“

Rümmetonna titu ja „walgumihkli“ hulgast ühe küljest
paberossi põlema pannes, pahwatas näitejuht tal omalgi
teele peal kipitawa uudise wälja:

„Äna õõsel saadi kaks Saksa salakuulajat kätte, kes
lindluse püssirohu ja püroksilini ladu õhtu tahtsid lasta...“

„Doo!“ kõlas ümberringi.

„Sa taewas! Mis siis linnast järele oleks jäänud?“
tarjatas heledalt pilt tõhetu näitlejanna.

„Oleks see neil lorda läinud — wahemalt weerand
linna siinpool mäge oleks waresmes olnud,“ tähendas keegi
asjatundlikult.

„Mitte ainult see... Sõjaliselt wäga tähtsad ehi-
tused oleks maaga tasa tehtud... sakslane oleks wõinud
rõemu pärast kaja deruda...“

„Minu arwates on see sakslaste tüki waew. Mis tal
sest kasu, kui ühe wõi teise sõjaladu õhtu lasub. Kõiki ta
nii kui nii ära häwitada ei jõua. See näitab ainult nende
südamlikkuse puudust. Rahulikku elanikka tapawad! Eht
barbarid!...“

„Nii wõib rääkida ainult asjatundmata inimene...
Kes sõjawäe ehitajatega on kõnelemb, see teab, et iga ni-

fuguse waenlase ladu hävitus ka ühe osa waenlase edu hävitus väerrinnal on . . . Ja sellest mõistame ka satelaste heameelelist ja hõistlaid kirjeldusi hirmsate Urhangelsti ja Raasani plahvatuste üle . . . Peale Raasani plahvatuste, mis pool linna ja hulga elanikka hävitas, kirjutasid nad võidurõõmsalt: Meie truud isamaalased töötavad väsimata waenlase maalgi . . . wiimase hiiglateoga peastid nad kümnetuhanda isamaalaste elu. Eõja printsiipid on armuheitmata . . . Humanistlikust ja poolehoidmist avaldatakse nüüd ainult omade vastu . . ."

"No ja ja," leppis wastuwaid leja, "aga mis siis kinnipüütud salakuulajatega sündis?"

"Ehit ja walmis!"

"Näitejuht tegi tähendusriika liigutuse.

"E teate ju praegu walitsewot olulorda; moodis on filmipiltne omakohus . . . neid tabati teo pealt. Nad olid atna puruks löönud, sealt suure hulga kergeste põlewat materjali sisse wisanud ja, parajaste, kui nad süüteenõõri põlema süüdanud ja ise tulistjalgu plagama tahtnud pista, wõetud nad kinni . . . Urnanähes, et päästmist ei ole, karjunud nad suurustades, et nad Sassa patriotid olla . . . Räägitakse, nad laulnud koguni weel „Deutschland über alles.“"

"Siis on ka loomulik, et nad sealsamas maha notiti . . . Imelikud inimesed. . . Arusaamata aga, kudas see wõis tulla, et nad niisugusele kohale üleüldse ligi pääsesid . . . Põhkeainete ladust walwatakse ju hoolega?"

"Aa . . . Selle kohta räägitakse mõndagi. . . Pagan jeda teab, aga ajawad niisugust juttu nagu oleks mingifugused tonid wahisoldatid minema hirmutanud . . . need jooksnud hingetult wahipunkti ja jutustanud, et mingisuguseid pörguhirmutisi näinud . . . selle peale saadetudli kose tugew patrull wälja, kes siis ka salakuulajad kinni tabanud . . ."

"Ebauslikud soldatid pelgasid wist oma enese warju kuuwalgel . . ."

"Mine nüüd! Kuuwalgust sel ööl ei olnud . . . Nad olla mingisuguseid kolemaid läitiwaid surnunägusi wõi midagi sellesarnast näinud . . ."

"Aaa!"

"See oli wali ja pilt imestusehülle. Kõit pöörasid ufse poole, mille kõrwal, grimmerimise asjade tapi peal, pilt, sametipinsatus, spordi-pükstes ja sultades näitleja istus ja teed jõi.

"Kuule, mis Jeeriku-pasunat sina etendad," ütles näitejuht seesuguse wähewiisaka wahelise segamise üle tufastades. Sametipinsatus näitleja wõttis püetaslust pati paberid wälja ja nende feast ühe päewapildi. Pildi ulatas ta tumma, tähendusriika liigutusega näitejuhi kätte.

"Mis see on?" päris see arusaamatult.

"Eks waata, eht huwitab . . ."

"Dn see . . . minu jutuga ühenduses?"

"Dn!"

Kõit ruttasid rüünaal üksteise bladele pilti waatama. Pilt on küll tume, aga waata hoolega. Ole hea, ja räägi waljuste, mis sa seal näed," ütles sametipinsatus näitleja rahulikult teed edasi rüübates.

"Siin on tuba . . . laud mingisugusest pakkastist . . . mingisugused apparatid . . . wee ämber wõi anum . . . mingisugune walge kuul . . . Pea . . . siin on üks nägu . . . aga üsna wõeras . . . habemeta . . . prillidega . . . aha . . . näe ta naerab . . . Ei, turat wõtku, see on ju päris lai hirmutus . . . Postoi . . . Siin on weel teine kogu . . ."

Selgistsignaali apparat.

aga nägu ei seleta . . . oot . . . aha . . . näe, see näitab kättega . . . aha . . . siin nurgas on mingisugune must unil . . . oot . . . näidake walgust . . . aha . . . nähtawaste on need inimesed . . . wähemast kats, ei tolm jalga on näha . . . postoi . . . siin ka läsi, weel mingisugune walge lapp, aga muud ei seleta . . . Noh, ja nüüd? . . ."

Näitejuht ja ühes sellega kõit toasolejad waatafid pönewusega sametipinsatus näitleja peale.

"Nüüd," ütles see, tühja teeklaasi ära pannes, "luba mulle weerand tundi aega ja ma jutustan kudas mina ühes oma sõbra lipnik Kallamiga meelemärguseta finna tuppa, pörandale, selle hirmutaw näo sõrmenäitamise alla juhustin, kuna teine sõber, autojuht Piibus, praegu haigemajas pähesaadud tugewat hoopid pöeb . . . See jutustus puutus ka eila kinniwõetud salakuulajaid . . ."

"Aa! Üks neist kogudest siin pörandal? . . ."

"Mh . . . mh . . . olen mina . . ."

Näitejuht waatas tella.

"Aeg oleks küll peale hakata, aga, pagana pihta, lase läia." — — — — —

"Teate ju wist kõit, et Lääneranna suwituskoht üks kõige kenamatest termel kodumaal on . . . Pargitaoline männamets waheldub lehtpuumetsaga, heinamaad laantega, küntad orgudega. Põllud, eht küll tõrged ja tihekruusjad, on siiski hoolsa harimise tõttu wiljakandwad. Rats järwe — suurema kallastel paiguneb mainiwalt uhke mõisa ja korralit part ja laswab puutumata looduse iluduses tihse segamets. Wäiksem järw, digimine, järweke, puhkab nagu metsaneid murueide süles — laane teisel, tihetasmuliste kallaste wahel . . . Do, minge korrats hommitu parwetelega ta peale sõitma, hommitu wara, kui päike tõuseb! . . . Se wõite seal unistada muinasjutudest. Ja meri, Lääneranna meri, digimine laht oma wannaga . . . Olete näinud? Ja? Siis teate ka, et seesugust nahtant enam olemas ei ole. Rand on paari sülla laiufelt puhas sõmerliin, file, kui laud . . . Pikka, pikka läheb laht sügawamaks . . . wäiksed laenekesed, helkjad, kui kristall, uhuwad põhjalilwa, puhast ja karstet, tillukestes sejandikkudesse, ja kui on hele päikesepaiste, siis heidawad laenekesed helki, mis paistab, kui mängiks nälineid wees klaasmunadega . . . Siis liitwaneemed, kus jalutawad piljalagfed toomitajad ja loolled ja hüppab kihisewa parwena miljard pistillutest merekirpu. Ja laugel, laugel paistawad sinised metsad ja wäikse linnatse selguseta kogu . . . Läänerand on ilus, waidlemata . . . Ja sellepärast pole ta imets panna,

Šhulaewa korwis. Märguandmine omadele.

et peale talumajade siin ka suur loogu suwemajasi on . . . üks siin, teine seal ranna ligilad metsa sees. Jlusad on need majakesed oma wärwiliiste feinte, luutide ja tatus-tega, oma rõdude ja juurdeheitustega. Nagu walged pae-lad jooksawad läbi metsarohelise üliwafed teed . . .

Läänerranna walisin ma omale tänawu kewadel sumi-tuskohaks. Wäitesesse ärberisfe suure talumaja lõrwal fain omale korteri. Pool majakesest oli pererahwa, pool minu tarwitada. Ma seadfin enese seal kenaste, kõige mõnusefuga siisse. Just ulse eest algas harw männamets, mille õht mu nõrladele kopjudele ütlemata terwendaw oli. Rümme-tond sammu oma aknast eemal, lähe männa wafele, seadfin nõõrkiige üles, milles wahetewahel, isääranis peale merestäimist armastasin õõtsuda ja tultuda. Pererah-waga fain warsti heats sõbrats. Maaelanikkudele omase lihtfufe ja usaldawa otsetohesufega hakkasid nad mind peagi pärfelt oma inimeselt pidama, ütlesid mulle fina ja hüüdsid eesnime järel, lõrwaliste inimestega rääkides eesnime ette ifegi sõna „meie“ pannes. Loomulik, et mu ülespidamine nende wastu samafugune oli. See oli juulituu testel, tui lugu sündis, millest tõnelda tahan. Meil oli siis weel päris wagane elu. Soldatid, kes kewadel esimestel rewolutfiont päewil toore omawoli ja suwemajade rüüstamisega loogu ümbruskonna hirmule ajanud, pidasid end wäga hästi ülewal. Mul tuli nendega tihti juttu ajada, tui nad meil

piima käisid wiimas ja mujalgi, ja ei wõinud kuidagi aru saada, kuidas need wagad mehikesed, kes fuga lõnelema hatates togelemisefesse ja segadufesfe fatu-wad ja perenaise kätatsemife peale, et nad ta ära tüütawad, ehmatanult ja süüdlaselt ära lähewad, kuidas need mehikesed metsalistena wderastesfe maja-resse siisse wõisid tungida ja seal meeletu barbaris-mufega lõhtuda. Ruid — see on igatahes üks sõja-ajal nähtawale tulnud psühhologia isääratufestest. Nagu wõlba, sel ajal ei kartnud soldatid enam teegi, naiserahwad käisid ilma meeskaatjateta merel sup-lemas ja metsast wõis õõbajal kartufeta läbi sammuda. Aga laupäewa ja pühapäewa õõhtutel wõis näha, kuidas soldatitest ehitatud karufellidel ja kiigedel sumitajate ümarbatal ja ifegi talutüdrutud „towa-riksf“ Iwan Saldõshki wõi Pjotr Iljitsõhiga magufalt „kurameerisid“ . . . Ruupaisfsetel õõhtutel wõis nti-fuguseid paarifesi nagu luulefujusi mõõda heinamaid ja metfaalust hiilimas näha . . . Minu perenaine teadis rääkida, et ju siia ja sinna tülasse wõi suwe-majasfe piisfised Wankad olla ilmunud ja lihas ka tohe wabandawalt juure:

„Mis nad, waesed, peawad siis tegema. Oma poisid lõit sõjas . . . põle ollagi!“

Ma tulin poest ja lõtsin pajajalu, suwefärgis, ujumifepüfifid ja -rätt kaenas, wärsket, linnasttulnud lehte lugedes, mereranna poole. Alti kostis kauge müdin.

Automobil!

Suweepalawaga maal maanteel, kus tolm nagu pakõ püülijahu tõrd, automobil! Nagu ähtiva põr-gueluta pea, mille järel hullul keerdõihil üleskerkin pakõ tolmuteha! õõnetu, kes niifugufe tolmuteha siisse fatub: sealt wälja pääsesdes on ta üksainus tolmulewus ja lõtastab ning puristab tül aega kas wõi furnuts.

Ma kargasin orawa fergufega üle aia ja jooksin tagafiwaaatamata ja ettenägemata läheda metsaweeru poole. Seal lendasfin millegi üle komistates nirali. Auto wuhises mõõda; pakõ tolmupilw lagunes mõõda heinamaad laiati. Tundfin korraga hirmust lõõna, niifugust lõõna, mis hinge finni matta ähwar-das. Nägin, et olin kápuli kraawifefe kaldal, milles pooleti mudasfewajunud mädanew hobufefere selili lamas, jalad ülespidi konksus ja pitad, kollased ham-bad wõifalt irewile. Minu kullumifepõrutus hirmu-tas mädanewa tere pealt walju suminaga mustfuhat porikärbest.

Üleskarata ja maantee peale tagasi joõsta oli paari filmapilgu tõõ. Seal sammufid harwenemas tolmupilwes kolm soldatit, harilikult Wene tüüpufed, määrdinud, lohakad, fugemata. Waidlesid millegi üle laiati ja lõtega wehkides.

„Dei, towarisfifhi!“ õõtsasin mina. „Mis jaotõ see hobune fin wedeleb . . . Lehtab hirmsaste, kas te ei tea, kelle kohus oleõs seda ära koristada?“

„A tebe tsfhto?“ kiidab üks ja mõedab mind umb-ustliku pilguga.

„See wõib ju latku sünnitada!“

„A tebe tsfhto! õõnai swoje djelo. . .“

Ruid ma teadfin juba, kuidas sedalaadi tüüpufestega ümber tuleb läia. Kui igal towarisfifhil minu karbist hea paberofõs nina all toõssas, muutus meeoleolu tohe minu lastus. Ja siis kuulsin ma esimest tõrda juhtumistest, mis tõrwe ümbruse soldatkonnale wiimastel päewil hirmu-jutu ainekõs õõlnud. Läänerranna metfades olla wiimafel ajal tondid pestama hakanud. Nädal tagasi näinud seda, see tähendab, seda saladuslist õõlewust, wõi tontõ „westo-woi“, kes testõõl hobufefe seljas staapi sõõtnud. Hobune nõõstõnud korraga waljuste, westowoi jõõdnud weel näha, et põefaste wahelt mingifugune hirmus leeluw nagu paifinud, siis kullunud ta ühes hobufega kraawi. Hobune murdnud kaela, meeõ kaeluu. Selle järele kuulinud ta hirmust rõõhtimist, wingumist ja pannud surmahirmus kifen-

dades plagama; olla nüüd haigemajas. Peale selle olla tonti veel mitmed soldatid näinud, lord näinud ta välja nagu karu ja purstanud ninast ja suust fädemeid, lord nagu kits, mõltanud jäledalt, lord jälle nagu wanasarwit ise, nii kui pildi peal, aga igatord olnud tal leekiw nägu, seda finnitawat kõik ühtewiisi. Ja nüüd kartwat kogu ümbruskonna soldatid seda kohta, kus hobuselere lamab, ning mingi hinna eest ei julgawat ükstei neist ööpimedas seal kohal metsa minna. Isegi hobuselere ees tundwat nad ebausklikku hirmu ning et ülemus, kes distsiplini lagunemisest saadit üleüldse soldatitest wähe välja tegewat ja isegi neist wõimalisult eemale lastuwat hoida, mingisugust kõrku ära koristamiseks ei olewat annud, siis jäeti hobuselere sinnasamasse mädanema. Sammu wiiskümme hobuselereest eemal olewat tühi, soldatitest rüüstatud suwemaja, ja ka seda kartwat soldatid, ning arwawat, et turat wast seal sees pesitabki.

"Ega teie ometi seda juttu tõeks ei pea, ega kardate?" pärisin soldatitelt.

Towariishtiid waatasid kaheldes üksteise otsa; siis ütles üks neist:

"Njemtsa ne bojuss, a tshorta — uh!"
Ja löi kolm torda laialt risti ette.

Ühel õhtul peatas meie äärberi ees automobil. Mulle sõitsid külalised — lipnik Cesti polguist Kullam ja kroonu autojuht, ise ka autoomanik, Piidus, mõlemad mulle head sõbrad. Raafatoodud konjaktipudel aitas iseenesest head tuju veel suurendada. Et ka majaperemes ja veel keegi juhtumisi tulnud talutaat "kompaniis" olid, siis wääras jutt otsekohe kohalikkude olude peale. Sondihood olid selle wahel peal veel suuremat hoogu saanud, nüüd rääkis ja arutas neist kogu rahwas. Aga et tonti veel keegi külainimestest näinud ei olnud, siis peeti seda tühjaks jutuks ja arwati, et keegi ehk wiguripärast soldatist hirmutab, ning ei antud kogu loole suurt tähtsust. Jutustati edasi ainult selleks, et harimata Wene soldatite lapselikuse üle heatahtlikult naerda. Minu külalisi hurwitas aga jutt, kui naljatas anekdoot wäga. Nagu ma ütlesin, meeleolu oli kõige lõbusam, isegi ülemeelik. Lipnik Kullam oli tuntud naljamees ja iga wiguritüki peale walmis.

"Dei, mis frutt see seal on?" hüüdis ta, läbi wahetuse kõõli waadates. Seal seisis, selg meie poole, taunis puhtas ja wiisakas riides tüürakas soldat, kellele perenaine piima mõetis.

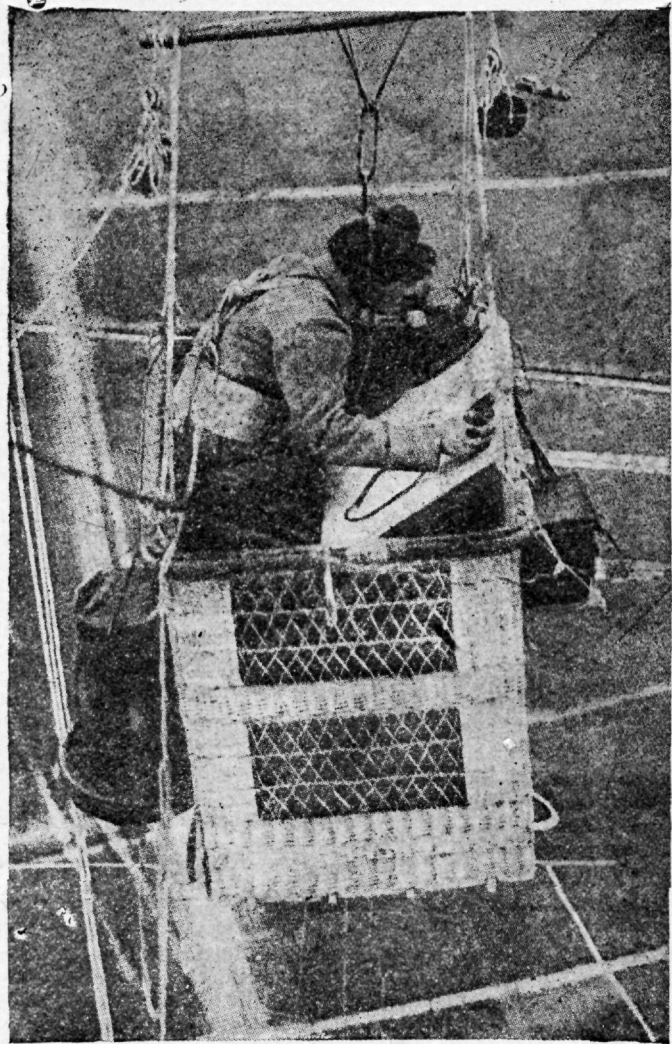
"See soldat wiib meilt enamaste igapäew piima ja leiba. Waefete oli suurüksituuli lõhtemisel nii pörutada saanud, et selg küüru jäi!" seletasin ma.

"Küürakas soldat!" hüüdis lipnik. "Kurawõtku, see peats ju ometi teenistusest wabastatama. Dei, towariishti, tule joo me su küüru terwisets!"

Kuid soldat wõttis piimaääreri kätte ja ruttas kiirel sammul välja. Lipnik Kullam ruttas talle järele. Me nägime läbi akna, kudas ta soldatile poolwägise klaasi suu peale panti ja talle siis sõbralikult tugewaste küüru peale löi. Soldat tõmmas enese, nagu walu saades, kõssi ja ruttas siis kiirel jooksusammul minema, kuna meie, toasolejad, talle naerdes järele waatasime. Umbes wiie minuti pärast astus lipnik Kullam tuppa, läsa, tassa wandudes, hoolega pükste wastu derudes, neid filmitsedes ja siis jälle derudes.

"Kuule, sa tegid waefetesele häda!" ütlesin talle noomiwalt.

Kullam ei wakanud; ta nägu oli tõsine, kulmud järelmõtlewalt tortsus. Näis, nagu oleks konjakti aur temast nende mõne minutiga täiesti lahtunud. Siis wõttis ta ettewaatlikult taskust wäikse musta karbilese, tegi lahti, lastis sõrme sinna sisse ja tõmmas siis sõrmega üle tumeda seina. Toas oli juba taunis pime ja meie imestuseks ilmus seina peale helendaw triip. Lipnik tõmmas teist torda üle oma

Shulaewa korwis. Waenlase seisukohtade pilditamine.

pale ja ka sinna ilmus hele triip. Me ei teadnud, mis imestusest ütelda.

"See," Kullam näitas karpi, "kullus soldati küüru alt välja. . ."

Wailus.

"Waat, kes teie tont on! Selle seguga määrides näeb nagu dige lõlendaw välja, mis?"

Ironia, mis neis sõnades kuulbus, sundis meid naerma.

"Kurawõtku!" ei jõudnud ma ennast pidada. "Siis läib see ilmfüüta ja kahetsemisewäärt wälimusega towariishti õõseti tonti mängimas! Aga mis jaoks? Mis fihi!"

"Selle uurime täna õõsel välja. . . Tondi püüame täna kinni, mis?"

"Profit!" ütlesin selle peale kõigest südamest ja lõime klaasid kokku.

Me hiiltsime lippiku ja Piidusega tassa pöesaste wahel; auto jätsime koju. Dõ oli pilwituse tõttu dige pime.

Dõ!

Kullam pidas mind käisest. Seisatasime, hinge kinni pidades. Pöesaste wahel ilmus korraga ilmutis, mis ehmese filmapilguga tõepoolest närwiwapustawalt mõjus.

"Ah, herrra kunstnik, kui väga tänulik ma teile olen! Selle ilusa pildiga, mis te minust maalistsite, olete mulle kõige suuremat rõõmu valmistanud! Terweks eluajaks jään teie võlglasteks!"

"Noh, seda ma sugugi ei soovinud."

Pimedusest paistis helendaw nägu, mille kolelai suu võitlast mustas, leha paistis üleüldisest metsapimedusest waevalt eraldatava tumeda wormita koguna; siis nägime helendawaid käsi, mis õhus imelikka liigutusi tegid ja kuulsime surutud häält, mis nagu searõhkimine kostis.

Puff!!

Lipnik oli revolwrist lastnud, kuulduš tume karjatus ja kole ilmutis kadus, nagu maa alla. Me tormasime piltade sammudega sinna poole, kus kogu olnud.

"Räes!" ähtis lipnik, kuid wandus selsamal filmapilgul:

"Kurrat! See on ta must kuub! Edasi!"

"Alga tubu? Ei olnud enam lihtu ega tahku kuulda. Seal! — pöefaste wabel, umbes kümme sammu meist eemal, wälkufid helendawad käed. Siiglahüpetega tormasime sinnapoole. Paarikümne sammu järel pidime peaaegu majaseina wastu pörfama.

"Aa!" tegi lipnik wõidurõõmsalt ja pühtis näolt higi.

"Rebane on lõlpu pugunud. . . See on ju see tühi suwimajale, millest ka räägitsite!"

Me hõltsime ümber majakese; seal oli ainult üks uks, kuna aknad laudadega kõwaste kinni olid löödud.

"Pea!" tuli mul mõte. "See mänd siin on nii maja ligi, et me tema pealt kergeste pööningu luugini wõime pääseda!"

Püibus jäi laetud revolwriga ufse juure wahti, kuna meie Killamiga ühes ronisime. Pööningu luul andis kergeste järele. Ettewaatlikult kästlaudu kobades, revolwreid lastewalmis hoides, pugusime edasi, kuni trepi juure jõudisime. Seal alla minna oli kerge töö. Lähedal täutsus uks.

"Andke alla!" karjus Killam ja wirutas jalaga wastu usti; see kargas lahti. Me nägime suurest elektrilambist heledaste walgustatud tuba, milles tats istut, üks pilt, tahwatanud näoga üleni mustas riides, teine lühike, ime-

litult kollase näoga, soldoti riides, seisid. Wiimasest tundsin filmapilt tuttawa soldati ära, kuid nüüd oli ta ilma tüüruta.

"Daigal!" pödrutas Killam, kuid selsamal filmapilgul langes meie pähe mingifugune raske riie, millest uitastawat õhku hooas. Kuulsin weel kurja hõrwituslaginat ja siis taotasime mõistuse.

Me tultusime mõlemad Killamiga, kui lotid, maha.

Näitleja peatas ja tõmmas sügawaste hinge.

"Mis peale selle, sest juba õige lühidalt. Ürtasime mõlemad paari tunni pärast peawalu ja südamepööratusega. Ümber waadates, nägime, et peaaegu tühjas toas olime. Nurgas kuhi heinu, mille peal, nähtawaste, oli magatud. Ühe seina ääres pall-kast, selle peal wäite telegrafi- ja telefoni apparatid. Pall-kasti kõrwal raske elektri-akumulator, mis laestrippuwa suure lambiga traatide läbi ühendatud. Wastuseinas kolmejala peal üleswõtmise apparat, millel lahtitõmmatud platelarp külge oli kinnitatud. Apparadi küljest tõllus pilt gummipael alla, mille otsas olew muna maas wedeles. Pall-kasti kõrwal oli weel wee ämber ja lastist leidmise terwe kogu üleswõtmise-materjali. Majast wälja minnes leidmise ufse juurest meelemõistusega Püiduse, suur haaw peas. Seda kodu langes leidmise, et meie automobil jäljetult kadunud oli. Mis te arwate? . . . Misfugusele otfufele pidime tulema, kui pooltunni pärast staabi ohwitseride kaasabil toimepandub järeluurimisel felgus, et läpemalt telegraafipostilt hoolsalt ärapiidetud traadid maja sees olewate apparatide külge lätsid, kui me weel heinte alt pakitse salakirju leidisime, mida nüüd staabi spetsialistid uuriwad, kui me, apparadi tultupannes, temast wäitse peerust torwi saime, mis pealtnäha ainult tähtsufeta asju wõis sisaldada. . . Misfugusele otfufele pidime siis jõudma?"

Näitleja waatas küsiwalt seltsimeeste otfa. Ja et keegi lohe ei wästanud, lüas ta rõhutades:

"Need olid Sassa salatuulajad, häbemata julged, julunu-julged, kes terawa arusaamisega meie praegust rumalat psühholoogilist kui ta olulist seisutorda tarwitades, kõige lihtsamate spioni-abinõudega hull aega hädaohuta ja karistamata meie sõjasaladuste kallal nätsida wõtsid. . ."

"Ja ja arwad, et need samased ifandad olidki, kes täna õffel kurjateo pealt kinni wõetud ja sõjawäelaste omatohtu läbi tapetud said?"

"Singimata! Seda näitab nende tuttaw triift, helen-dawa näoga kollitamine. Ja, peab tunnistama, selle triift arwatavad tagajärjed on neil meie soldatite juures efekimata täide läinud. Ma arwan, need ifandad olid tultist wiha täis, et nende spioneerimine Läänerrannal nurja läts ja, et mitte "tühjalt" putted teha, otfustatsid nad wähe-malt lõhkeainete ladu õhku lasta. . . Aga imestamisewäärt see — nende ifandate wisadus. . . see järelejätmata püüe oma asja igal tingimisel läbi wiita! . . . Minu arwa-tes on need fanatikerid, jällegi praeguse sõjaaja uus-sünnitused!"

"Alga see pilt?"

Näitleja kehitas õlgu.

"Killam ilmutas plate, mis apparadi sees, igaks juhtumiseks ära. Me olime i s e g i üllatatud, kui endi põne-wama juhtumise selle pealt leidisime. Nähtawaste oli fondi kaastlane midagi üles wõtta tahtnud, minupärast dokumentisiditi, sai meieft fegatud, ja tultumisel rõbus üks meist gummimuna peale. . . Muud seletust ma ei leia. Igaks juhtumiseks jääb see pilt mulle hunitawaks mäe-stufeks!"

17. VIII. 17.

Rah turg.

"Eere hingewits, kust tuleb?"

"Mittingult."

"Mis sealt said?"

"Otsustasime kaupmees Liigliha maja ära jaotada."

"Soo. . . Noh, nägemiseni. Ma pean kah mittingule poolteist tuhat defatini maad ära jagama minema." Prz.

Naine: „Jälle tuleb ja alles hilja õffel koju ja jälle ei ole sul raha. See tuleb tõil sinu laiskusest.“

Mees: „Aga ole itka! Kudas see laiskus on, kui ma täna hommikust saadil poole linna läbi jooksin, et 20 rubla laenata.“

Wõidurikka lõpuni! . .

Raifetraavis woolab veri — higi,
tuleleegid tõuswad taewani —
tuulda õhleid: warsti rahu ligi,
wennad . . . „wõidurikka lõpuni!“

Leti taga istub raswamagu
loeb rohkeid rahatshekkisi,
mõeldes: weel pole täis mu jagu!
nõbbin — „wõidurikka lõpuni! . . .“

Katriorus, musutades Minna,
kaišju saanud Bene soldati —
tuulda sofin: „ära tarda . . . anna
mufu . . . „wõidurikka lõpuni!“

Pühäl pinnal lahti riid ja tüli,
ei seal enam aita papidki —
sest et karjumas on „waba weli“,
lõhu — „wõidurikka lõpuni! . . .“

Nälg ja puudus, salaja tui fusi,
roomamas on itta edasi,
nende häälest wälja tostab tõsi:
wennad — „wõidurikka lõpuni! . . .“

R. Knafl.

mõne kuu eest tagasi löödud; nii siis purustuse, häwituse märkisi tõil lohad täis.

Endiste eluõhtade, mõisate, talude jne. asemelid näitafid kõigeparemine wiljapuu- ja iluaad ning pargid. Poonetest leidfid waewalt kusilt risu — kiwi hunikuid, sügawalt üles-
tuustitud alusmüürid — ei muud sõhtegi.

Sul mitmesuguseid purustatud põllutööriistu, auru-
latilaid ja masinaid.

Wiljapuu aedades puud kuulideft, pommideft purusta-
tud. Otselul ootamatalt põgenema aetud wedelewad siin-seal
mitmesugugi aiadööriistad, isegi laiaääreline talumehe kaabu
ripub dunapuu otsal, sealsamas must suweriideft pinsal, otse-
kui tuleks meest praegu siisamast töölt otsida.

Iluaedades õitseb weel küllalt mitmesuguseid roosiki,
lilleft, walendawad kohati liiwafed teed, kuigi ka siingi küll
häwitusest jälgeft ei puudu.

Kurb ja dudne! Purustatud aiamajad, ilustused, im-
merpaifatud pingid — rohtulaswanud ararikutud teed...
Kuna hallawad siin korraldawad käed jälle tööle?!

Kes seda teab! . .

Aianurgas pisikefurnuaed. Suuremalt jaolt ükftitud,
mitmesugustel aegadel maetud, nagu ristikirjadest näha.
Nende seas tats wennashaubad, ühes 14, teises 28 meest
puhtamas.

Mitmesuguseid pisikefurnuaedast näeb film üsna tihti,
siin ja seal puhtawad wahwad wõtitejad. Ka wennashaubad
üksikute suurte ristidega siin ja seal ei puudu!

On siin mõni kuu waremalt libedat tööd tehtud — jeda
näitawad kurwad õudsed jäljed.

Praegu walitseb siin kindlustatud liinide taga aga ras-
kus ja sügaw rahu.

Üsna efmese liini ligibuses, endiste purustatud Saks
kaewikute taga, mäelünnatete warjul, seisab tõrge walge rist.
Suwitusega ligined jeda waatlema — kuigi loht üsna
lardetaw.

Sauda piirab madal olaktraat aed. Ristil Seesuse kuju
falsateelse pealkirjaga:

„Puhtage rahus!“

Sauul tahwel 46 nimega.

Saksad ise ei anna aga oma hauas puhtawatele seltsi-
meestele sugugi rahu, sest ümberringi ülespaifatud maapind
näitab, et siin igapäew rasked õhumiinid lendawad.

Õigume wahel paremale poole, kaunis laialese U. jär-
we kaldale.

Ennem on järw sakste käes olnud, jeda näitawad siin-
pool järwe Saks kraawid; kuid praegu asub waenlane
järwe teifel kaldal.

Palawate ilmade tõttu järwes rohkeste suplejaid. Siin-
pool meie, teifel kaldal sakfad — karastawad teha jahedas
wees, ilma et mõtlekski üksteist märklauats wõtta! — Kuni
õhtuni — siis aga aegsaste kraawi! . .

Et, puhtusel olles, aega kiiremalt mööda saata, teeme
iseäranis referwide ilustamise kallal tööd.

Wasteerime semläntad mätastega, nende eesolewa laia
liiwase promenadi mõlemate poole äärde peenrad, mida
endised aednikud mitmesuguste lilledega ehiwad.

Istutame ilustujels noori kuuskesti — elawad aiad,
wärawad, aiamajad.

Nõnda näewad referwid alatafa üsna pühapäewafed
wälja ja paluwad üsna linnalaste puiestikkude pilti.

Õigiläheduses olewa linna ja weel lähemal olewa raud-
teejaamade tõttu ei tunnud meie siin ka üal millegist puu-
dust. Kirjad käisid ruttu ja korralikult, ajalehed igapäew.
Põlguped wedasid iga päew kõitsugu tarbe-, toidu- ja
maitsaineid üsna odawa hinnaga. Üksats weel referwides
eratauplejad igasugu ainetega jne.

Muret polnud midagi millegi eest. Mahajäetud wilja-
puu aiad pakkusid mitmesugusti aiawilja, metsad seni, marju,
ja aeg kadus ka referwides puhtusel olles kiirelt.

Wajajookjul kogunesid ka ükftitud elanikud oma koduko-
h-

Kallis lõbu.

Oh seda õnnist tiski-aega!

Rord meid lehed imelugu rääkisid,
Et lehmapiima peale antaks tšhektisid
Ja ainult lastel siis on piima juua luba.
Nüüd mitu tuud me lapsed piima joomad juba.
Küll waremalt ju hoiatada tahtsin mina,
et „mammad, etewaatuft, muidu fina,
wõid omad lapsed piimaga ka lõhki joota,
eht jälle hirmsa lõhuhai gusesse saata!
Eeft, e t t e w a a t u f t sulle hüüan ma
se' tšhektidega saadub lastepiimaga!“

Ruid korraga, nüüd lugu sootuks teine:
Ei tilla piima, ega tšhekti anta neile.
Waid, nagu õeldaks, komisjoni lubaga
Piim pe a b kohwi, söögimajadekse minema,
Kus suured lapsed seda imewad
Ja õnnelikus t i s i - ajas jälle elawad.

H. V—x.

„Iga mis ma wastutafuks saan selle kaelakee eest?“
„Koh, õ'gu peale, luban ennaft wahuwiina fees wannitada!“

tadele tagasi, keda omal ajal ägedad lahingud eemale olid ajanud, kellede elumajad juhtumisi veel tõlbuilikkudeks olid jäänud.

Zulid tagasi ja hakkasid toidu- ja tarbeainetega kaup- lema, et üllespidamist leida, sest endine tegewus oli praegu muidugi veel üsna wõimata.

Järwe kaldal S. mõisa lähedal, leidmise ka ühe Cesti peretonna Frommid. Wõrumaalt stia aiunud.

Jalutamine parajaste jam-sammult järwe poole, et uju- ma minna, kui linna poolt keegi talumees hobusefondiga, piskise kaubatoormaga, lähineb ja, ohjasti pingutades, hüüab: „Nõõ, kurat... Nüüd jätab mudasse!..“

Nüüsgust lahtel Cesti teelt kuuldes, pöörasime lahtu ümber ja asusime wanamehele appi, keda hobune ideste mudasse oli jätmas. (Järgneb.)

Uuemad sõnumed.

Raudtee asjandus.

Et tulewikus enam raudtee streiki ja selle tagajärjel lõikfugu rahwawiletust ei tuleks, on teedeminister ette pan- nud, raudteelastele järgmiseks pagad määrata: roopafed- jatele kolmtuhat rubla kuus, konduktoritele wiistuhat, we- burijuhitidele kümmetuhat jne. Rahaministri wastuwaidluse peale, et selleks üle kahelsajaja miljardi rubla aastas kulub ja riigi rahapada neid paberist kudagi trükkida ei jõua, se- letas teedeminister, et raha wäljamaalt, liitlastelt wõib tel- lida. See olewat ifegi kasulik, sest et liitlased, Wenemaa hädalikst seisukorda filmas pidades, mitte ainult Wene raha wõlgu ei trüki, waid ka trükkimisels tarwisminewa paberi wõlgu annawad. See küsimus tuleb lähematel päewal Aju- tise Walitsuse eraforralisel koosolekul arutamisele.

Rooliasjandus.

Ühe gümnaasiumi ettewalmistufe klassi õpilased teatasid haridusministriile, et ta nende poolt ametift on lahti lastud,

seft et ta nende nõudmistele sugugi ei wastawat. Haridus- minister on peaministri poole küsimusega pööranud, kas ta ennaft ametift heidetuks peab pidama wõi esotsja oma koha peale wõib jääda.

Saksa lennukite wastu.

Et Saksa lennumasinade ja zeppelinide lähinemisest iga- üks ta teada saaks, selleks soowitame ametlastele märgu- andmistele lisaks veel järgmist.

Iga majaoomanik ja üllewaataja on kohustatud, teistel kodanikutel aga on õ'igus — due minna, kaftulikisi, pannisi ja teisi lõlawaid löögiriistu trummeldama. Muusefondid, kes majas elawad, wõiwad, kui soow on, trummi pörutada eht posunatel lahingusignaalisi puhuda.

Wärmi efmeste helide peale jätowad kõik linnistes ruu- mides oma töö, tegewuse ja talitused seisma. Ka kaardimäng ühes arwatud, ja poewad woobide, sohwide ja riidelapide alla peitu. Kui tarwilises suuruses kastisi käepärast juhtub olewat, siis ei ole ka keelatud sinna ronida.

Enne seda riputawad kodanikud akende ette riided, mis walguft läbi ei lasse. peasjalikult woodiwaibad. Ei leidu neid küllaldasel arwul, kustutatse kõik tuled, piibud, figarid ja poberoõsid ühes arwatud.

Alumise korra elanikud peawad ülemiste kordade ela- nikudele ajutift uualuust andma, sest et need wastafel korral kõigefuuremasse hädaõhtu jäätsid. Kõlalosti andmine neile ei ole just funduslik.

Wärmi kuuldes, peawad uulitsatel wiibijad lähematesse kangialustesse jootsma (kui need kinni ei ole) ja sinna hä- daõhu lõpuni jääma. Sealjuures on neil luba ainult hüüda: „päästku ennaft, kes wõib!“ koguni mitte „karaul“ wõi „hurraa!“

Peale lennukite kaugenemisi ja hirmusegaduse lõppu on kodanikutel õigus awalikkudel platsidel ja uulitsatel miitiguid toime panna, mõõdalainud sündmuse arutamisels.

Wä r t u s. Kõwaste on keelatud uulitsatelt peale pom- mitamist šrapnellide „lannust“ korjata, hanfha ja denatu- rati joomisels.

„Palun ainult, neiu Wilma, ärge minuga mitte edwistage.“
 „Miks?“
 „Edwistada inimesega, kes teid pööraselt armastab, on niisama hea kui näljasele tokaraamatut lugeda anda.“

Nagu kuuleme on Saksa lennukite watu otsustatud ise-
 äranis julgetest ja osawateft kodanikutest iseäralisi „wisangu
 pataljonist“ asutada. Waenlase zeppelinide ja aeroplanide
 lähinemise puhul ilmuvad nad uulitsale ja hakkawad kiwa
 õhku winnama, waenlasti tabada püüdes.

Rahaasjandus.

Mitmed rahapaja töölised, kes rahapaberifi trükiwad,
 on üleliigseft, koormawast tööst haigetis jäänud ja nduawad
 lünetuulisti puhkeaeaga, kusjuures pall alale jääks, peale
 selle weel aastapalga ühelordselt arstimisefukulubets.

Militis.

Kuulujutud, nagu oleks linna rööwimisalgad ilmunud,
 es päewal kui wösel teekäijaid ja majasi riisuwad, ei wasta

töeludele. Sinnas on küll rööwleid hullumas, kuid koguni
 mitte saltadena, ainult laks kuni kolm meest koos ja röö-
 wida püüawad nad ainult salaja, erakorradel awalikult.
 Kuulujutte rööwimisalkadest laotawad kontrrewolutsionärid
 laiali, kes kodanikude selka segadust ja rahulolematust wa-
 litsewa korra wastu soowiwad kiilwata. Bug.

Pääsetee.

Rõit kordawad ühte ja sedasama.
 „Isumaa on hädaohus. Isumaa on kuristitu serwal.
 Isumaa läheb hukka.“

Kolm laulengid

Motto: Jõsand lase raga
 soola sabada nende
 baltsema läinud te-
 habe pääle.
 „Kosjafõit“

Sirmsa kättemaksmise - tuleng

wirsi, wärki siurutan
 koiwi wälja siurutan
 lättingmaale wirutan
 sõnninguks teid siurutan

lirsi, lärsti seletan
 mögin, kõgin jutustan
 oma pörsaid kätsetutan
 punafeks nad küpsetan

küll siis minu palute
 tuleng, oleng hulute
 aga ei säält teitele
 siuruta ma sõnagi

Armastuse — oleng

minu sinifilma pörsas
 astrid kingiks sulle toon
 pikka kuuwa — warre otjas
 ise tantju kaasa löön.

minuga sull olgu sugu
 pörsaid helesiniseid
 kulda arjasline neiu
 siurutame südameid

Abielu — ühing

oleme nüüd siurutatud
 minu wana emmis ja
 läti kult - tiweritatud
 figadena elama.

oh see mesi - magus oleng
 siurutab mu hingega
 ainult ootame mil tuleng
 tosin pörsaid korraga.

12. okt. 1917.

Metsawahi Jaan.

Ametnikud.

„Herra Sindinoff, kudas
 teie nüüd töötate, wana wõti
 uue kella järele?“

„Mõlemate.“

„Kudas nii?“

„Tööle tuleme wana kella
 järele, ära läheme uue kella
 järele.“ Prz.

Meie ajal.

„Kuulge, kodanik, niisugusel kujul ei tõlba teenistusesse ilmuda.“

„Jah, aga mis teha, kui mul wiimased püksid ja wiimane pintsak juba sedawõrd ära kulunud, et tükkawalt seljast rebenevad. Luusi aga tudagi ei saa: nürusegi ülikonna eest tahab rätsep nelisada rubla, alla seba mitte ära tõsja.“

„Ma saan väga hästi teie seisutorrast aru, aga teie olete end nagu mõni palagani weiderdaja wälja ehkinud. Meil läib palju wõeraid inimesi, teie teotate terve meie kontori. Kust te niisugused riided wälja wõtsite?“

„Naine õmbles oma kahest wanast siitsilleidist. Püksid, nagu näete — walged täbed rohelistel põhjal, pintsak ja west — finised lilled punasel põhjal. Siiski, kui need minu riided teile wiisakusewastases paistawad olewat, wõin ma homme ju hooptis ilma riideteta teenistusesse tulla, magamise ülikonnas, nii ütelda.“

Pug.

Linnalase päewaraamatust.

... Nõmmelt rongiga puhwite peal sõites, pigistati mind igalt poolt, nii et kolm küljekonti murdufid. Kõik pigistajad olid tundmatad kaastreisijad.

... Sattusin pööraselt kihatawa automobili alla ja jäin paremalt jalast ilma.

... Surult tahte kana õstes, peeti mind wahelkauplejaks, kes toiduaineid ära peidab, ja langesin seltsimeeste-kodanike omakohtu alla. Tagajärg — film wälja lööbub ja pahem käsi kahest kohast murtud. Selle tagajärjel kaugis arst käe maha.

... Trehwasin miilitsoonide ja mingisuguste sulipoiste wastastikuse tuleandmise alla. Lastid wiimase käe ja wiimase jala läbi.

... Andsin palwekirja ära, et mulle invaliidide kasfakt paiukit määrataks.

Pug.

„Alma, teie retwireeriste mu südame!“
„Kas tõdes'e arwate mul kõiksugu wana prahi retwireerimiseks aega olewat? Ma ei jõua kõigi oma austajate tuliuuifi ajalisi retwireerida.“

Reegi tuli joostes meie toimetusesse ja langes, sõna otsekohehes mõttes, tooli peale, südantlõhestawa oigamisega: „Õstas. Kõik on lõpetatud. Isamaa on päriselt hukkas.“

Toimetaja küsimuse peale, kust ta niisugused huwitawad teated saanud, — näitas ta kamasõssi, mille eest ta käest praegu 160 — sadatuuskümmend! — rubla wõdetud.

Selle peale waatamata tehatse meil praegu isamaa päästmiseks liiga wähe.

Õssi, wabetatate küll ministreid, pannakse järjekorrali nõupidamisi toime, esmalt Moskwas, siis Petrogradis, lõpuks wist Nishni-Nowgorodis.

Uga kas on sellest küllalt?

Waja oleks nõupidamisi nõnda korraldada, et neid, efimeseks, igas majas peetaks, iga trepi peal, wõi, weel parem, iga korteris, — ja, teifeks, tingimata igapäew.

Pibage meeles, et ükski asi nõnda hästi isamaad päästa ja wägewats teha ei aita, kui sõnadeküllus.

Ujawoolust maha jäänud Lääne-Europa rahwad on seni küll teifiti mõetnud ja teinud.

Kuid Wene demotratia, selle ülesandeks teatawaste maailma uuendamise ja järeltulewa soojahmatamine, peab ümberlülklamata tõeks tegema, et isamaa päästmine, tema au, wägewus ja kuulsus ainult selles seisab, kui palju tema kodanikud kõnesi jassawad pidada.

Nii siis, peame kõnesi igalpool ja alati, igapäew ja iga tund, põhjusega ja põhjuseta.

Seft ainult kõnebe pidamises ja sõnaohtruses seisab isamaa päästmine!

„Str.“

„Meie Maa“

tellimiste wastuwõtmine wältab edasi.

Tellimise hind lättesaatmisega aastas 10 r. — L, 8 kuu eest 6 r. 3 kuu eest 3 r. — L. Toimetusest ise ära wites: aastas 8 rubla, 6 kuu eest 4 r. 50 l., 3 kuu eest 2 r. 50 l. Ilmub iga laupäew. Adressi muutmise eest 30 kop. Adressi muutmisel ja tellimise uuendamisel palume senist adressi nr. teatada.

Toimetuse ja talituse:

Harju ja Kullu uulitsa nurgal nr. 46/16
Tallinnas, „Teaduse“ raamatulaupluses.

Meie Maa järgmine (168.) sõnanummer ilmub 4. nowembril.

W a n a p' a g a n : „So, so, wõi fina, sihule, oledki see liitaku wõtja. Pead weel mõnda aega siin ootama. Põrgu ei weel küllalt palaw sinu jaoks!”